

Hoofdstuk 1

Molly zat in de slaapcoupé van de trein richting Murjek en keek door het raam naar buiten.

De hele omgeving bestond uit grote witte molshopen, waaronder de wereld verborgen ging. Heel Zweden was ondergesneeuwd.

Vlak voor haar vertrek dreigde de Zweedse koude achterwege te blijven en had ze al gemopperd dat ze voor druilerig weer beter in Nederland kon blijven, maar de weergoden hadden haar gebeden verhoord. Vlak voor haar vertrek naar Zweden had de kou uit het Noorden zich aangekondigd en was de eerste sneeuw gevallen.

Er zou nog een moment komen, waarop ze zich afvroeg of ze daarboven niet een beetje overdreven met de sneeuw en de vrieskou. Maar nu, op dit moment, lekker schommelend in het slaapverwekkende ritme van de trein, genoot ze van het dikke pak sneeuw dat slechts het silhouet van de buitenwereld onder zijn gespreide vleugels liet zien in het zwakke schijnsel van kunstmatige licht dat de voorbischuivende steden en dorpen tot leven wekte.

Al toen ze uit Stockholm vertrok, nu langer dan een uur geleden, had de duisternis zijn tentakels over het land uitgestrekt. Aan niets was te merken dat de dagen alweer langer werden. Misschien omdat Zweden in de winter kortere dagen kende dan Nederland en ze daardoor terug leek te gaan in de tijd. Of misschien omdat het evengoed

pas begin februari was en de winter nog steeds zijn hoogtijdagen vierde.

Molly rekte zich uit, kreunde luidruchtig –er was toch niemand in de buurt die het hoorde- en kwam overeind. Een kop koffie zou goed smaken, meende ze. Bovendien was een wandeling richting restauratie een aardige afleiding en kon ze nog eens wat mensen ontmoeten.

Ze bekeek zichzelf even in de spiegel boven de kleine wastafel van de slaapkoupe.

Haar gezicht was bleek, als altijd, maar haar wangen bolden rossig op. Ze had pretoogjes, beweerden vrienden. Misschien was dat zo.

Ze grijnsde naar haar spiegelbeeld en schikte de dikke vlecht met roodblond haar, die half over haar schouder hing.

Ze droeg een warme winterbroek met bretels en een wollig coltruitje, dat ze vlak voor de reis had gekocht en bijzonder aangenaam voelde.

Eigenlijk vond ze dat het geheel haar heel aardig stond. Ze mocht er wezen. Geen knap gelikt model uit een tijdschrift, maar een aardige meid met gezonde wangen en vrolijke ogen, lekker wollig gekleed in fluffig goed.

Ze knipoogde naar zichzelf, maakte een kwartdraai en liep haar rijdende kamer voor de nacht uit.

Ze kwam daarbij bijna in botsing met een blonde vrouw met opgestoken blond haar en een klassiek knap, maar veel te ernstig gezicht.

De vrouw verontschuldigde zich gehaast zenuwachtig in een mengelmoes van Duits en Zweeds en liep met vlugge passen door naar de coupé in een volgende wagon.

Omdat Molly ook die kant uit moest, liep ze achter de nerveus ogende dame aan.

Niemand zou zo nerveus moeten zijn, als je op vakantie ging, bedacht Molly. Maar misschien ging de vrouw niet op vakantie. Misschien had ze alle reden om zenuwachtig te zijn.

Molly zag hoe de vrouw een coupé binnen glipte en hoorde meteen de nijldige stem van een kerel die ze niet zag maar evengoed meteen niet mocht.

Hij praatte Zweeds en Molly verstond niet wat hij zei, maar het leed geen twijfel dat hij woedend was.

De vrouw stamelde nauwelijks verstaanbare woorden in hetzelfde Duits-Zweedse mixtaaltje waarin ze zich tegenover Molly had geëxcuseerd.

Molly voelde meteen medelijden met haar, maar ook een lichte irritatie. Zo liet je je tenslotte niet behandelen.

Ze aarzelde nauwelijks een seconde toen ze de coupé bereikte, bleef staan en keek ongegeneerd naar binnen.

De man merkte haar aanwezigheid meteen op en beantwoordde haar blik met een brutale vrijpostigheid.

Hij zag er vrij goed uit ondanks zijn leeftijd, die vast ergens in de tweede helft van de veertig lag; een wat verweerde, maar redelijke knappe kop met dik donker

haar, een hangsnor -die hem helaas goed stond- en een goed figuur.

Ze kon zich voorstellen dat vrouwen voor dat uiterlijk vielen. De appel van sneeuwwitje, bedacht ze. Mooie buitenkant, rotte binnenkant.

Dat ze hem niet kende, speelde geen rol. De man deugde niet. Het was afkeer op het eerste gezicht. Intense afkeer.

Hij zei op een tamelijk felle toon iets tegen haar dat ze niet verstond.

“Wat zeg je?” vroeg ze in het Engels, terwijl ze de wat angstig toekijkende vrouw een blik toewierp. Er lag een kleine uitdaging in haar stem, waarvan ze zich goed bewust was. De uitdaging was aan hem gericht.

De vrouw ontweek haar blik.

“Weet je niet dat het ongeleefd is om bij mensen naar binnen te kijken?” vroeg de man in zeer correct Engels.

“Weet je niet dat het ongeleefd is om tegen je vrouw tekeer te gaan?” kaatste Molly terug.

De man vernauwde zijn ogen een beetje. Hij leek een inschatting te maken van de jonge vrouw die daar in zijn deuropening stond. “Ik geloof niet dat een meningsverschil tussen mij en mijn vrouw jou aangaat.”

“Ik heb het gevoel dat het meningsverschil van een kant komt,” antwoordde Molly. Ze beantwoordde zijn blik zonder enige schroom.

“Misschien wel,” zei de man. “Heb je daar moeite mee?”

“Ja.”

“Dat is dan jammer voor jou. Maar ik zou je willen adviseren om iemand anders met je heldhaftigheid te gaan redden. Mijn vrouw heeft je hulp niet nodig. Bemoei je dus maar met je eigen zaken. Als je die tenminste hebt. Iets wat ik ernstig betwijfel.” Hij gooide de deur voor haar neus dicht.

“Hufter,” mompelde Molly. Ze keek nog even naar de gesloten deur, hoorde slechts gedempte stemmen en besloot dat hij in ieder geval was gekalmeerd.

Wat mankeerde vrouwen in hemelsnaam om zo’n vent te trouwen?

De vrouw van de arrogante kwast was nochtans een mooie vrouw en minstens tien tot vijftien jaar jonger. Maar was dat niet altijd het geval met dat soort kerels? Kozen die niet altijd voor een veel jongere vrouw om hun eigen status op te schroeven? Bij voorkeur een vrouw die niet van zich af beet?

Molly schudde haar hoofd en liep door naar de restauratie.

Haar intense hoop om de man nooit meer te zien, zou zeker niet worden ingewilligd. Verre van dat.

Maar daar wist ze nog niets vanaf, toen ze de restauratie binnen liep en achter een jonge man met interessante achterkant ging staan om een kop koffie te bestellen.

Ze vroeg zich af hoe de voorkant van de man eruit zag en stootte hem zogenaamd per ongeluk aan. Een tactiek die altijd weer werkte.

De man draaide zich om en Molly constateerde tevreden dat de voorkant er ook mocht wezen.

Hij was niet knap volgens de normen van de catwalk, maar hij had een leuk –en slecht geschoren- gezicht met nieuwsgierige blauwe ogen en een ietwat scheve mond die een kleine bijna-grijns liet zien.

“Sorry,” loog Molly, terwijl ze naar hem glimlachte.

Hij glimlachte terug. “Ook naar de wintermarkt?” vroeg hij.

“Natuurlijk. Toeristenattractie bij uitstek toch? Ik denk dat iedereen in deze trein erheen gaat.” Ze dacht even aan de nerveuze half-Duitse en haar Zweedse tiran en voegde ‘Bijna iedereen’ eraan toe.

“Misschien wel.”

De lange spichtige man achter de kleine toonbank van de restauratie, die enigszins aan een uit de kluiten gewassen spitsmuis deed denken, schraapte zijn keel om aandacht te trekken en vroeg Molly’s gesprekspartner op een luide en misschien ietwat ongeduldige toon wat hij wilde hebben. De leuk ogende man wendde zich met een verontschuldigend schouderophalen tot de restauratieman om zijn bestelling –een kop koffie en een Zweeds kaneelbroodje in cellofaanverpakking- op te geven.

Molly keek hem nog even na, toen hij met zijn bestelling de restauratie uitliep.

Leuke man, vond ze. Jammer dat hij weer naar zijn eigen coupé ging. Maar misschien wachtte daar een vrouw op hem. Leuke mannen als hij waren zelden beschikbaar.

Daarna wendde ze zich tot de muizenman, die middels opnieuw luidruchtig schrapen van de keel duidelijk probeerde te maken dat hij meer om handen had dan wachten op jonge dames die dromerig kerels na staarden in plaats van hun bestelling te plaatsen. Wat dat ‘meer’ dan ook mocht zijn.

Molly bestelde voor de aardigheid hetzelfde als haar voorganger en liep daarna wat wankelend in de bewegende trein naar het dichtstbijzijnde tafeltje, waar nog twee stoelen vrij waren.

“Mag ik hier zitten?” vroeg ze in charmant Engels aan de vrouw die op het puntje van haar stoel bij het gangpad zat.

“Oh natuurlijk. Ga je gang,” zei de vrouw meteen; een en al hartelijkheid.

Ze was van middelbare leeftijd en goed bedeed toen haar vrouwelijke vormen werden aangereikt bij haar schepping. Ze had getracht om met make-up de vermoeide trekken in haar gezicht te bedekken en iets van het knappe jonge meisje op te roepen, dat ze ongetwijfeld ooit was geweest, maar legde vooral de nadruk op haar gevorderde leeftijd.

Naast haar zat de mogelijke reden van de intense vermoeidheid die met poedertjes niet te bedekken viel;

een knap, slank meisje met blond, schouderlang haar, dat verveeld met een pakje sigaretten speelde. Ongetwijfeld haar dochter.

Voor de neus van het meisje stond een flesje rode wijn, terwijl haar moeder genoeg nam met een zuinig kopje koffie.

Het meisje gunde Molly een korte blik waardig, besloot zichtbaar dat Molly niet de moeite waard was, en keek weer door het raam naar buiten met een blik die duidelijk maakte dat niets, maar dan ook helemaal niets, haar aanwezigheid bij deze reis zinvol maakte.

Molly ging tegenover het meisje bij het raam zitten en zette haar koffie op de tafel neer.

“Op weg naar de wintermarkt?” vroeg ze in het Engels, aan geen van beiden in het bijzonder. Het was in deze trein bijna een cliché-vraag, maar het deugde voor de opening van een gesprek.

Het was uiteraard de moeder die, in dezelfde taal, reageerde. “Oh ja, absoluut. Die móét je gewoon een keer meemaken. Ik bedoel... ik ben er natuurlijk al eerder geweest, gezien mijn opa dichtbij Jokkmokk woonde. Hij komt uit deze streek, weet je. Mijn opa. Mijn oma niet. Die kwam uit het Zuiden, maar werd verliefd op mijn opa en trok richting Noorden. Naar hem toe, dus. Andersom was niet denkbaar. Opa hield van Lapland. Hij was deels Saam, weet je. Het zat in zijn bloed. En ik begreep hem wel. Vroeger al. Lapland is imposant. Het overvalt je. Ik bedoel... het is een andere wereld. Al zou ik er niet

kunnen wonen. Ik bedoel... voor mijn zus was het anders, maar ik... Nee. De kou en duisternis... Maar het blijft trekken. Evengoed. Als gezin trokken we er vaak heen. Soms in de winter en een paar keer tijdens de wintermarkt, hoewel de laatste keer ook alweer zo'n twintig jaar geleden is. Ik weet het niet meer exact, maar zo ongeveer twintig jaar geleden. Dat geloof ik tenminste. Ik was nog jong en... maar dat doet er niet toe. Wat is geweest, is geweest." Ze snoof. "Maar Emma is er nog nooit geweest, terwijl het toch een stukje cultuurgood is, nietwaar? Ik bedoel... ze heeft hier haar wortels, nietwaar?"

Emma zuchtte geïrriteerd zonder haar blik van de duisternis aan de andere kant van het raam af te wenden.

De moeder keek wat verstoord naar haar dochter en besloot de wat onbeleefde reactie te negeren.

"Het is een historisch gebeuren," ging ze verder. "De wintermarkt dus, bedoel ik. Een stuk geschiedenis van Scandinavië. Werkelijk bijzonder. Werkelijk... Je moet beslist een keer rendiervlees en Samisch brood eten. Bijzonder en eerlijk voedsel. Ik bedoel... als je er toch bent. Waar kom je ook alweer vandaan?"

Molly glimlachte. "Nederland."

"Nederland? Oh. Het land van de voetballers."

"Nou ja, dat valt tegenwoordig een beetje tegen."

"Oh ik weet niet zoveel over voetbal."

"Waarom zeg je er dan iets over?" vroeg Emma. Ze keek haar moeder uitdagend aan en richtte daarna haar

aandacht weer op de buitenwereld, blijkbaar geen zinnig antwoord verwachtend.

“Oh, maar ik heb het van horen zeggen,” zei de moeder tegen Molly. “Hoewel je wel meer hoort over Nederland. Drugs en zo. Is dat echt zo erg in Nederland? Ik bedoel dat iedereen zomaar drugs gebruikt en zo?”

Ze keek Molly aan met een bijna hongerige interesse.

“Ik niet hoor,” zei Molly met een lachje. “Maar ik vrees wel dat Nederland een reputatie heeft op dat gebied.”

“Nou,” knikte de vrouw ijverig. “Ben je trouwens maar alleen op stap?”

“Ja.”

“Jeetje, dat moet wel moeilijk zijn. Ik bedoel... niemand om mee te praten en zo.”

“Oh nee. Ik vind het prima,” zei Molly. “Dan kan ik precies doen waar ik zin in heb.”

“En je bent niet getrouwd of zo?”

“Nee.”

De vrouw wachtte even af terwijl ze Molly een steelse blik toewierp, duidelijk hopen op meer informatie. Molly richtte haar aandacht echter op het uitpakken van haar kaneelbroodje, dat duidelijk betere tijden had gekend.

“Heb je dat stelletje in die hoek gezien?” vroeg de vrouw toen ze begreep dat Molly niet van plan was om de reden van haar alleen-zijn te vertellen.

Molly wierp het verliefde stelletje, in een leeftijd ergens achteraan in de twintig, een korte blik toe.

Het stel zat stevig tegen elkaar geplakt. Haar hand rustte op zijn hand en haar hoofd leunde tegen zijn schouder. Hij keek naar buiten en praatte af en toe op zachte toon tegen haar, waarop ze dan met een lief lachje reageerde.

Molly wendde zich weer tot de vrouw. “Nu wel.”

“Het lijken wel pubers. Ze zijn vast al ergens achteraan in de twintig, maar ze gedragen zich als een stel pubers. Werkelijk! Daarstraks stonden ze in de gang te kussen. Midden in de gang. Ik kon er niet eens langs. En denk je dat ze mij opmerkten? Welnee. Ik bedoel maar... op die leeftijd.” Ze schudde haar hoofd.

“Misschien kennen ze elkaar nog niet zo lang en zijn ze nog erg verliefd,” meende Molly. Ze beet in haar broodje, dat in stoffige kruimels in haar mond uit elkaar viel.

“Op die leeftijd? Nou ja, ik neem aan dat het mogelijk is op vandaag. Die jonge mensen zijn tegenwoordig zo druk met een carrière dat ze nergens anders meer aan toe komen. Bovendien zijn scheidingen tegenwoordig ook maar heel gewoon, nietwaar. Ik bedoel... een op de drie huwelijken lopen mis.” Er lag een kleine vraag in die opmerking besloten. Was Molly gescheiden? De vrouw laste een kleine pauze in om Molly de kans te geven daarop in te haken, maar ging verder toen dat niet gebeurde. “Maar dan nog... ik bedoel... het zijn toch geen pubers... Wel?”

“Och...”

“Jezus mam, waar bemoei je je mee,” gromde Emma zonder daarbij haar blik van de zwarte buitenwereld af te wenden.

“Het is toch niet